

Revisió de Vida – III Jornada de comunicació ACO

1.Veure

Per a començar aquest veure cal definir el fet, que en aquest cas és el canvi de nom que en el món actual es dóna ara a la mentida, la postveritat.

Ara cal que el situem en el context:

- Els poders mediàtics estan en poques mans.
- Som una societat de masses informada, amb tot el dret a aquesta informació, però la revolució tecnològica ha fet que les xarxes ens condueixin a: l'hiperconsum, la superficialitat, l'explotació de sentiments o la generació d'odi cap el diferent.
- Vivim amb l'engany, la tergiversació o la mentida i només sentim la veu del poder, no la dels pobres, dels marginals.

(David) Tot plegat genera un règim general d'indiferència i com a exemple tenim el que està passant a la Mediterrània, convertida a hores d'ara en una fossa comuna de tots aquells que busquen una vida millor.

(Joan) La fotografia és una font de vivències, una eina enriquidora que permet captar i apreciar gestos d'amor, la bellesa de les persones, els jocs fraternals i moltes altres coses. Permet descobrir la bona gent, aquella que no fa soroll i per la qual se sent agraït, donant gràcies per tots aquells que han lluitat i lluiten per canviar aquest món.

(David) La postveritat forma part de la nostra memòria i aquesta és construïda pels guanyadors. Si es falseja el passat perquè és controlat, també es falsejarà present i futur.

Els mitjans són mecanismes de control social i reproduïxen un model de vida que ens converteix en espectadors passius i electors frustrats.

S'està utilitzant violència, ni física ni verbal, sinó semiòtica.

Hem de tenir present que les coses passen en el món analògic no en el digital, no es pot transformar res a través de la pantalla.

No podem renunciar a allò que ens fa diferents dels altres animals: la raó, la memòria i sobretot la imaginació, capacitat que ens permet posar-nos a la pell de l'altre.

Cal preguntar-se perquè la gent no es mou; podem dir que potser és la ignorància, però a l'actualitat no té massa sentit, els interessos o la por, sobretot per a perdre el poc que tenim.

(Joan) Cal que, abans de res, siguem persones, abans que polític, abans que fotògraf..., sempre primer hem de ser persona, perquè això ens fa a tots iguals, sense categories ni jerarquies. Acostar-se a les persones dóna riquesa.

2. Jutjar

A l'hora de buscar signes de mort i de resurrecció, en aquest tema en trobem sobretot dels primers:

- Tendim a les falses complaences, a buscar allò que volem escoltar, així ens mantenim a la nostra bombolla.
- Ens falta autocrítica, ens hem convertit en societats binàries i simplistes. La nostra societat és plena de murs i fronteres invisibles.
- Som consumistes i egoistes. S'utilitzen els trets instintius, biològics, emotius, ràpids per manipular-nos.
- Com a societat estem perdent la reflexió i la fondària de pensament, i la pantalla s'està convertint en una nova condició antropològica.

Com a signes de resurrecció trobem el fet de saber que cal anar cap a una vida digna, sent crítics amb els mitjans perquè aquests s'han convertit en autèntics exèrcits no neutrals que condicionen la informació que ens arriba.

La fotografia fa visible les realitats humanes: migracions, sofriment, mortalitat... també la bellesa de la humanitat; però en premsa la imatge ha d'anar acompanyada de les paraules perquè sinó no informa.

Hem de ser capaços de deslligar-nos de la inèrcia que ens envolta.

3. Actuar

Per tancar la revisió cal mirar ara cap a les possibles accions:

- Potser cal apagar el mòbil per ser lliures.
- És perillós pensar i creure que "la veritat no canvia res".
- La fotografia ens permet la visió de la realitat.
- Hem de ser consumidors crítics per identificar les "fake news", i això només és possible quan contrastem i qüestionem la informació que ens arriba.
- Desconfiar de la instantaneïtat de la notícia.
- Fer dieta de la informació, com de dieta mediterrània (de les millors per la salut), s'ha de saber triar escollint aquella que no et diu el que has de pensar, sinó la que et dona eines per fer-ho. No podem permetre que altres defineixin el nostre pensament.
- Cal promoure els mitjans socials.
- No hem d'acceptar que els diaris siguin els pamflets que els rics reparteixen en barris pobres.
- Hem de defensar els mitjans públics per a que siguin la veu de totes les veus.
- S'ha de treballar pel rearmament cultural de la societat perquè les persones accedeixin al coneixement i puguin ser realment crítics.

Al final però el que cal realment és creuar els ponts per trencar la bombolla en la que vivim, i en la que sovint ens refugiem; per donar la mà als altres, hem de ser capaços de sortir del propi relat.